

Arrest

nr. 176 361 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE LEEUW, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sadda, Kurram Agency, FATA. U zou een sunniet zijn. Uw neef, zou een belangrijk en rijk man zijn. Zo zou hij een oudere zijn binnen uw stam en is hij de lokale president van de politieke partij “PML-N”. Daarnaast zou hij als hoofd van de familie beschikken over het familiepatrimonium. In 2012 zou uw familie een dreigbrief van de Taliban ontvangen hebben waarin geld geëist werd. Ook zouden jullie dreigtelefoontjes gekregen hebben. In september 2012 zou de Taliban een bom in jullie familiehuis geplaatst hebben. Bij de ontploffing kwam uw vader, een hawaldar bij de politie en een jong neefje van u om. In januari 2013 zou de Taliban een tweede brief gestuurd hebben. Anderhalf jaar na de bomaanslag zou de Taliban geprobeerd hebben om

een winkel van jullie op te blazen. Hierna zou uw gehele familie de regio verlaten hebben. U zou met uw echtgenote, uw moeder en twee broers naar Kohat gegaan zijn, waar uw moeder broers had wonen. Ook in Kohat kregen jullie dreigtelefoons zodat u na een anderhalf jaar besloot om het land te verlaten. In augustus 2015 zou u vertrokken zijn. Na een reis over land, via oa Iran en Turkije, kwam u aan in België, waar u op 07 januari 2016 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopies van volgende documenten voor: enkele pagina's uit uw paspoort, uw identiteitskaart, uw domiciliëring, een attest voor het repareren van tractoren, twee waarschuwingsbrieven van de taliban, uw huwelijksakte en verschillende foto's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er werden immers dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen tussen uw opeenvolgende gehoren vastgesteld dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan het geheel van uw asielaanvraag.

Vooreerst verklaarde u voor het CGVS dat de oorzaak van al uw problemen lag in de rol van uw neef als patriarch van uw uitgebreide familie. Hij zou een functie hebben binnen uw stammenraad, politiek actief en rijk zijn. Hierdoor zou hij gevisieerd worden door de Taliban, waardoor de rest van de familie, inclusief u, problemen kreeg (gehoorverslag CGVS p. 8-9). Gezien het belang van deze verklaringen, is het dan ook opmerkelijk dat u hierover met geen woord repte voor de dienst Vreemdelingenzaken. Hier vermeldde u algemeen dat u familie heeft die de PML-N volgen, maar nergens maakte u er gewag van dat eigenlijk uw neef het hoofdoelwit van de Taliban zou zijn en dat uw vader eigenlijk enkel als toevallige bijstander omkwam tijdens de bomaanslag (DVZ- vragenlijst CGVS punt 3.5.).

Ten tweede was u niet eenduidig bij de invulling van uw verblijf in Pakistan gedurende de laatste jaren. Voor de DVZ liet u noteren dat de bomaanslag waarbij uw vader omkwam ongeveer drie jaar geleden gebeurde, waarna u nog drie jaar in Kohat verbleef vooraleer u het land verliet, implicerend dat u Sadda quasi onmiddellijk na de aanslag verlaten heeft om naar Kohat te gaan (DVZ- vragenlijst CGVS punt 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer initieel dat u een half jaar na de bomaanslag naar Kohat ging, hierna veranderde u dit naar anderhalf jaar (gehoorverslag CGVS p. 2). U gevraagd naar de exacte datum van uw vertrek naar Kohat diende het antwoord schuldig te blijven. U bleef er bij dan u anderhalf jaar na de bomaanslag (die u dateerde rond 15/09/2012) naar Kohat verhuisde. U gevraagd of dit dan rond maart 2014 (zijnde anderhalf jaar na 09/2012) was, beaamde dit. U zou hierna in Kohat verbleven hebben tot augustus 2015, zijnde een klein anderhalf jaar. U gewezen op uw verklaringen zoals ze genoteerd werden voor de DVZ, zijnde dat u drie jaar in Kohat verbleef, ontkende dit gezegd te hebben, wat onvoldoende is (gehoorverslag CGVS p. 3).

Ten derde spreken uw eigen documenten uw krampachtige invulling van de laatste jaren verblijf in Pakistan, verder tegen. U verklaarde gehuwd te zijn toen u nog in Sadda woonde. Volgens uw huwelijksakte huwde u in maart 2014, iets dat u beaamde. U gevraagd hoelang na uw huwelijk u Sadda verlaten zou hebben, beweerde dat u hierna nog eens zeven maanden in Sadda verbleef, wat betekent dat u pas in oktober 2014 naar Kohat vertrok (gehoorverslag CGVS p. 7). U hierop gewezen, wijzigde uw verklaring; u zou toch meteen na uw huwelijk naar Kohat vertrokken zijn. U verklaarde dat die zeven maanden een gok waren. Dit vormt gezien het tijdsverschil tussen een vertrek meteen na uw huwelijk en zeven maanden later, geen aannemelijke verklaring. U gevraagd om te verduidelijken hoelang u nu juist in Kohat verbleef, zijnde drie jaar zoals u op DVZ zei, anderhalf jaar zoals u initieel op het CGVS zei of nog geen jaar (als u pas in oktober 2014 in Kohat aankwam en hier in augustus 2015 al vertrok), bleef bij anderhalf jaar, zonder dat u deze opvallende tegenstrijdigheden verder wist te verduidelijken. Daar u beweerde omwille van een vrees voor vervolging gevlucht te zijn naar Kohat is het moment dat u naar Kohat vluchtte en de duur van uw verblijf aldaar van essentieel belang voor de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Ten vierde legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw bewering dat uw familie gevisieerd werd door een bomaanslag van de Taliban. U verwees naar enkele foto's van een vernield huis, een dood jongetje en een dode man, maar u kon op geen enkele manier aannemelijk maken dat het hier om uw huis, uw neefje en uw vader zou gaan. Het gaat hier immers enkel om kopies van foto's en bovendien kan het CGVS niet achterhalen waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's genomen werden. Gezien de dood van uw vader en neef en daar de aanslag gericht zou zijn tegen uw neef, iemand die volgens u een belangrijke positie in Pakistan zou bekleden, kan toch verwacht worden dat u iets substantiëler weet voor te leggen (overlijdensaktes, nieuwsartikels, onderzoek door overheden,...) ter ondersteuning van uw bewering dat deze bomaanslag daadwerkelijk plaatsvond. Dat u geen enkel officieel document hierover kunt neerleggen, ondermijnt

overigens ook uw bewering dat uw neef als belangrijk lokaal lid van de gemeenschap geïdëeerd werd. In dit geval zou men immers kunnen verwachten dat men hier enige aandacht in de media aan geschonken zou hebben. Tevens verklaarde u persoonlijk gewond geraakt te zijn bij deze aanval, waarna u naar een ziekenhuis werd overgebracht, maar ook deze bewering wist u niet te staven mits enig document.

Ten vijfde komen uw verklaringen over de dreigementen van de Taliban, wat de kern van de door u ingeroepen vrees uitmaakt, ook niet overeen. Zo legde u twee dreigbrieven van de Taliban voor, maar de authenticiteit van deze documenten mag ernstig betwijfeld worden. Vooreerst gaat het hier om kopies en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit nooit gegarandeerd worden. Ten tweede gaat het hier over handgeschreven brieven met een duidelijk gesolliciteerd karakter die opgesteld kunnen worden door iedereen die het geschreven Pashtou machtig is. Ten derde is het bevreemdend dat beide dreigbrieven gedateerd werden. Een dreigbrief heeft immers geen nood aan data en bovendien is het eigenaardig te bemerken dat de Taliban gezien hun haat voor alles wat westers is, gebruik zou maken van de westerse, gregoriaanse kalender ipv de islamitische hijri kalender. Voorts verklaarde u dat uw familie eerst een eerste dreigbrief ontving in de negende maand van 2012, vlak hierna vond de bomaanslag waarbij uw vader omkwam plaats en in januari 2013 ontvingen jullie nog een tweede brief; dit waren de enige twee brieven die jullie ontvingen (gehoorverslag CGVS p. 11). Voor de DVZ liet u dan weer optekenen dat de Taliban jullie eerst de twee brieven verstuurd met een eis tot betaling en pas toen jullie hier niet op ingingen, zou de bom geplaatst zijn (DVZ- vragenlijst CGVS punt 3.5). Ook beweerde u dreigtelefoontjes ontvangen te hebben. Zelfs nadat u in Kohat verhuisde zouden jullie dreigtelefoontjes gekregen hebben. Voor het CGVS verklaarde u dat jullie het laatste telefoontje in Kohat in juni of juli 2015 ontvingen. Voor de DVZ had u dan weer verklaard dat u het eerste dreigtelefoontje in Kohat drie jaar geleden ontving (wat nogmaals uw verklaringen voor de DVZ, dat u drie jaar in Kohat verbleef, bevestigde) en het laatste telefoontje, anderhalf jaar voor uw vlucht uit Pakistan (DVZ- vragenlijst CGVS punt 3.5.). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering door de Taliban vervolgd te worden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier immers slechts om kopies en kopies vermogen nooit de authenticiteit te garanderen. Bovendien legde u van uw paspoort slechts een select aantal pagina's voor, zodat het CGVS geen zicht heeft op het geheel van dit paspoort, wat het vermoeden doet rijzen dat u dit paspoort achterwege wil houden daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de

steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent met een technische opleiding. U verbleef in het verleden reeds een langere periode (de duur hiervan is echter onduidelijk, zie supra) buiten uw geboorteregio van Sadda. U verklaarde dat uw familie over aanzienlijke eigendommen zou beschikken en dat uw familie een beetje overal in Pakistan zou wonen, inclusief in Islamabad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A, 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48/1 tot en met 48/6, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na het citeren van de definitie van vluchteling uit het Vluchtelingenverdrag, de verwijzing naar de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en naar het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker te voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling, minstens zou hij zich bevinden in de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat zijn leven bedreigd wordt door leden van de Taliban omwille van de sociale groep waarvan hij deel uitmaakt en vanwege de politieke kenmerken die hem worden toegeschreven. Verzoeker zegt de neef te zijn van een belangrijk lid van de PLM-N, voorzitter van de regio en stamleider. Tegelijk is verzoeker afkomstig van de Federaal Bestuurde Stamgebieden dat gekenmerkt wordt door stamgebieden. Omdat verzoeker deel uitmaakt van dezelfde stam als zijn neef en bijgevolg hem dezelfde politieke en sociale kenmerken als diens neef worden toegeschreven, wordt hij bedreigd door de Taliban. Verzoeker voert aan dat in september 2012 door de Taliban een bom werd geplaatst in zijn familiehuis waarbij zijn vader en neefje zijn omgekomen. Een tweede bom zou onderschept geweest zijn. De familie van verzoeker besloot te vluchten vanuit Kurram Agency naar Kohat, waar echter de bedreigingen zouden zijn blijven voortduren. De bescherming door de Pakistaanse regering acht verzoeker onbestaande, nu deze er niet in slaagt de Taliban van zijn grondgebied te verdrijven.

Verzoeker meent dat de bevindingen van verweerder niet kloppen, waardoor zij niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Zo meent hij dat er geen tegenstrijdigheid kan gezien worden in het feit dat hij in het gehoor bij verweerder stelde dat de oorzaak van zijn problemen lag in de politieke en sociale rol van zijn neef bij de PLM-N, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort DVZ) heeft verklaard dat hij familie heeft die de PLM-N volgen. Hij meent dat de verklaringen bij het CGVS enkel gedetailleerder waren. Wat betreft de duur dat verzoeker in Kohat heeft verbleven, meent hij dat bij DVZ verkeerdelijk werd opgetekend dat het 3 jaar zou geweest zijn, terwijl het anderhalf jaar had moeten zijn en hij dit steeds zo verklaard zou hebben. De termijn van drie jaar zou enkel betrekking hebben op de

termijn die is verstreken sedert de eerste bom. Dit alles zou aan een vertaalfout liggen bij de tolk. Waar verzoeker bij verweerder eerst verklaarde 6 maanden na de eerste bomaanslag gevlucht te zijn naar Kohat, was dit een kleine verspreking die hij zelf tijdens het interview onmiddellijk heeft recht gezet. Ook met betrekking tot de termijn die is verstreken tussen het huwelijk in Sadda en zijn vlucht, verklaarde verzoeker eerst dat er zes maanden zouden verstreken zijn, dit zou echter betekend hebben dat hij pas in oktober 2014 naar Kohat gevlucht zou zijn. Verzoeker verbeterde zich onmiddellijk nadat verweerder hem hierop attent maakte en stelt dat het een gok was om snel te kunnen antwoorden. Verzoeker erkent dat hij te lichtzinnig op de vragen heeft geantwoord, doch wijdt dit aan zijn leeftijd van 23 jaar, de traumatiserende gebeurtenissen die hij heeft moeten ondergaan en de stress en nervositeit die samengaan met een interview bij verweerder. Waar verzoeker verweten wordt te weinig stukken in kopie te hebben voorgelegd, verklaart hij dat hij er noch op het ogenblik van zijn vlucht van Sadda naar Kohat, noch bij zijn vlucht uit Kohat heeft aan gedacht alle bewijsmateriaal in diens bezit mee te nemen, bovendien kon hij niet meer dan de strikt noodzakelijke persoonlijke bezittingen meenemen. Thans zou het voor verzoeker ook moeilijk zijn deze stukken te achterhalen, nu hij niet meer weet wie van zijn familie welk origineel document heeft bijgehouden en zijn contact beperkt is met zijn familie omdat verschillende familieleden binnen en buiten Pakistan zijn gevlucht. Bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet niet naar recht is gemotiveerd.

Wat betreft de dreigbrieven tracht verzoeker alsnog de originele exemplaren te verkrijgen, hij meent dat het geen algemeen gegeven is dat dreigbrieven niet gedateerd zouden worden, noch vindt hij het vreemd dat de westerse kalender is gehanteerd nu het mogelijk is dat de brieven zouden opgesteld zijn door medewerkers van de Taliban die in Pakistan onderwezen zijn waar de westerse kalender wordt gebruikt. Wat betreft discrepanties inzake tijdsbestek, meent verzoeker dat de oorzaak bij een vertaalfout of slechte communicatie door de tolk moet worden gezocht.

Verzoeker meent eveneens dat de beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende is gemotiveerd. De motivering acht verzoeker gestandaardiseerd en hieruit zou niet blijken dat er in bepaalde delen zoals in Balochistan, Punjab, Sindh en Kashmir geen reëel risico op ernstige schade zou bestaan nu er eveneens sprake is van gewelddaden op regelmatige basis en terroristische aanslagen.

Verzoeker voert verder aan dat de motivering niet geactualiseerd is en niet overeenstemt met het reisadvies, dat te vinden is op de website van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken, noch met de website van "South Asia Terrorism Portal", een non-profit organisatie opgericht voor het evalueren en oplossen van problemen van interne veiligheid in Zuid-Azië. Verzoeker gaat verder specifiek in op de situatie in de provincies Punjab, Sindh en Balochistan, waarbij hij zich hoofdzakelijk steunt op informatie op de website van de voormelde overheidsdienst, alsook op de website van de "South Asia Terrorism Portal".

Tot slot kan verzoeker zich niet vinden in het redelijk intern vestigingsalternatief dat door verweerder wordt voorgesteld nu hij wordt geacht zich in de grote steden te vestigen. Verzoeker stelt dat hij juist Kohat is ontvlucht omdat hij nog steeds vreesde voor de dreiging van de Taliban nu hij en zijn familie daar nog dreigtelefoontjes zou ontvangen hebben. Verzoeker stipt eveneens aan dat het familiaal grondbezit waarnaar hij verwees, gelegen is in Sadda maar buiten Kuram Agency de familie over geen eigendommen beschikt. Het zou juist de politiek actieve neef zijn die de enige is die in Islamabad een kleine woning heeft waar verzoeker met zijn familie geen onderdak kan vinden. Bovendien zou het intrekken bij die neef het gevaar voor verzoeker enkel vergroten.

2.2. Documenten

Verweerder heeft bij zijn nota, voorafgaandelijk aan de zitting, de COI Focus Pakistan security situation van 18 april 2016 voorgelegd en in de nota het intern vestigingsalternatief voor verzoeker toegelicht in het licht van deze geactualiseerde COI Focus.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer*

2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2 luidt als volgt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 5 van de voormelde wet luidt als volgt:

« Dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. »

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij moeten worden ter kennis gebracht van de betrokkenen ...”

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft artikel 5 begrijpt de Raad niet op welke dringende noodzakelijkheid verzoeker *in casu* doelt, dermate dat de aangevoerde schending van deze bepaling niet dienstig overkomt. Hoe dan ook is vastgesteld dat de motieven op uitdrukkelijke wijze zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

Artikel 3 van de voormelde wet luidt als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het begrip ‘afdoende’ zoals vermeld in artikel 3 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de relevante regelgeving, zijnde artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker legt de nadruk op het feit dat nu hij behoort tot de stam van zijn neef die politiek actief zou zijn voor de PLM-N en die ook voorzitter zou zijn van de regio, hem bijgevolg dezelfde politieke en sociale kenmerken worden toegeschreven, dermate dat hij eveneens door de Taliban wordt geviséerd.

Verzoeker kan in eerste instantie gevolgd worden waar hij stelt dat er geen (grote) discrepantie is tussen zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij familieleden heeft die lid zijn van een politieke partij, zijnde de Muslim League N en zijn verklaring bij verweerder dat zijn neef een vooraanstaand lid was van die partij. Evenmin leest de Raad in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vader van verzoeker als “toevallige bijstaander” omkwam tijdens een bomaanslag. Verzoeker heeft daar ook duidelijk gemaakt dat de bom, als gevolg van het niet ingaan op de eis om geld te betalen van de Taliban, specifiek in hun huis werd gestopt en de vader en een zoon van een tante omkwamen. Verweerder heeft correct vastgesteld dat de speciale rol van de neef niet aan bod is gekomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar verzoeker sprak wel van familie die actief was bij diezelfde partij. Verzoeker kan op dit punt gevolgd worden dat men tijdens een lang gehoor bij verweerder meer in detail kan treden dan bij het invullen van een summiere vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Echter zijn er wel andere vaststellingen van verweerder die de Raad overtuigen van het feit dat verzoeker zijn vervolgingsrelaas door de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelde verweerder inderdaad correct vast dat het geenszins duidelijk is welk gevolg verzoeker heeft gegeven aan de aangehaalde bomaanslag. Het is niet duidelijk of verzoeker onmiddellijk, pas na een half jaar of pas na anderhalf jaar gevlucht is naar Kohat wegens diens tegenstrijdige verklaringen daaromtrent. Verzoeker meent dat deze tegenstrijdigheden zouden te wijten zijn aan een fout in de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken en een kleine verspreking tijdens het gehoor bij verweerder. Zelfs al kan de Raad nooit absolute zekerheid hebben over een eventuele vertalingsfout bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij het wel aangestipt dat verzoeker de weergave van zijn verklaringen voor waar heeft ondertekend, dan nog blijkt er bij verweerder opnieuw onduidelijkheid te ontstaan en kan dit niet als een kleine

verspreking worden aangenomen. Er is immers een groot verschil tussen een half jaar of anderhalf jaar en in tegenstelling tot wat hij aanvoert, heeft verzoeker dit niet spontaan onmiddellijk verbeterd. Het is de dossierbehandelaar die verschillende bijkomende vragen heeft gesteld in een poging te weten wanneer na de bomaanslag verzoeker gevlucht is naar Kohat. Een bomaanslag is een ernstig vervolgingsfeit dat verzoeker heeft aangehaald en men kan redelijkerwijs verwachten dat verzoeker op meer coherente wijze kan verklaren of hij een half jaar, dan wel anderhalf jaar later is gevlucht. Een gelijkaardige vaststelling kan gemaakt worden over de onduidelijkheid of verzoeker onmiddellijk na zijn huwelijk, dan wel pas zeven maanden later naar Kohat is gevlucht. Ook al kan de Raad erkennen dat onthouden van data niet als een evidentie mag worden aangenomen door verweerder, dan nog gaat het *in casu* om een belangrijk feit in het relaas van verzoeker, met name zijn huwelijk en is er een groot tijdsverschil tussen onmiddellijk vluchten of pas zeven maanden later. De jeugdigheid en stress die verzoeker hier ter verschoning inroept, kunnen voor een dergelijk tijdsverschil niet aangenomen worden.

Een andere tegenstrijdigheid die een relevante bijzonderheid van het relaas betreft, is de chronologie van de twee dreigbrieven en het ogenblik van de eerste bomaanslag. Het vindt steun in de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat er eerst twee dreigbrieven van de Taliban werden ontvangen met de eis om geld neer te leggen en vervolgens een bom werd geplaatst, terwijl verzoeker bij de commissaris-generaal heeft verklaard dat kort na de eerste dreigbrief de bomaanslag heeft plaats gehad waarbij zijn vader en neefje zijn omgekomen. Verzoeker legt dienaangaande opnieuw de verantwoordelijkheid bij de vertaling door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar verzoeker heeft noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij verweerder enigszins gewag gemaakt van vertaalproblemen bij het eerste interview.

Ook de voorgelegde documenten kunnen de Raad niet overtuigen tot een ander besluit te komen aangaande de nood aan de vluchtelingenstatus, nu verweerder terecht heeft opgemerkt dat geen enkel origineel stuk werd voorgelegd, zoals bijvoorbeeld de originele dreigbrieven of het paspoort. Ook al moet begrip worden opgebracht voor het feit dat een asielzoeker bij zijn vlucht enkel een beperkt aantal persoonlijke bezittingen kan meenemen en geen geheel administratief dossier samenstelt, dan nog heeft verzoeker ondertussen wel de tijd gehad bepaalde originele stukken te verzamelen. Noch bij het verzoekschrift, noch ter zitting heeft verzoeker een origineel stuk voorgelegd, terwijl verzoeker tijdens het gehoor bij verweerder verklaarde wel nog telefonisch contact te hebben met zijn familie en in het verzoekschrift herhaaldelijk aangeeft hiervoor inspanningen te zullen doen. Wat betreft het paspoort bijvoorbeeld heeft verzoeker maar een kopie van enkele pagina's aan verweerder voorgelegd. Verweerder heeft uitdrukkelijk gevraagd (minstens een kopie van) het gehele paspoort neer te leggen, hetgeen niet veel tijd in beslag diende te nemen nu blijkt dat verzoeker een beroep kon doen op een vriend in Kurram om die enkele voorgelegde pagina's en de overige stukken per e-mail over te maken. Ook van de dreigbrieven, die essentieel zijn in verzoekers relaas, ligt enkel een kopie voor. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd is in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt deze bepaling dat onder de volgende voorwaarden het voordeel van de twijfel kan worden toegekend: a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen oprechte inspanning heeft geleverd om de aanvraag te staven, minstens ligt er geen bevredigende verklaring voor waarom geen volledige kopie van het paspoort voorligt of waarom geen originele dreigbrieven konden worden voorgelegd. Bepaalde verklaringen aangaande relevante bijzonderheden van het asielrelaas werden niet samenhangend bevonden waardoor niet is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De voormelde onderschreven motieven van de bestreden beslissing acht de Raad in rechte en in feite evenredig met het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van de artikelen 48, 48/1 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat artikel 48/1 van de Vreemdelingenwet niet bestaat, bijkomend heeft verzoeker ofwel nagelaten aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing de

overige wetsbepalingen schendt, ofwel valt zijn uiteenzetting gelijk met de uiteenzetting van de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zodat voor dit onderdeel van het middel kan verwezen worden naar het hierboven uiteengezette.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, heeft verzoeker dit ontwikkeld in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat die aangevoerde schending *infra* wordt besproken.

Verzoeker kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen door de Taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is verzoeker het niet eens met de conclusie van verweerder dat er voor hem een intern vestigingsalternatief bestaat in Pakistan.

Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

“a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Verzoeker is het zowel met de algemene beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en Pck niet eens, als met de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker stelt dat er een gestandaardiseerde motivering voor ligt, die ook in andere beslissingen van verweerder voorkomt, lijkt het de Raad evident dat de beoordeling van de algemene omstandigheden van een geweldsituatie in een bepaalde regio of provincie van een land niet varieert al naargelang om welke verzoeker het gaat als die afkomstig is van diezelfde regio of diezelfde provincie.

Nu er ook in de andere provincies gewelddaden en terroristische aanslagen plaatsvinden, meent verzoeker dat daar eveneens een reëel risico bestaat op ernstige schade.

De Raad wijst op criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bijvoorbeeld in het arrest *Sufi and Elmi vs UK* van 28 juni 2011 (zaken 8319/07 en 11449/07), heeft gegeven voor de beoordeling van een situatie van willekeurig geweld, die een reëel risico inhoudt voor het leven zijn: "... the following criteria: first, whether the parties to the conflict were either employing methods and tactics of warfare which increased the risk of civilian casualties or directly targeting civilians; secondly, whether the use of such methods and/or tactics was widespread among the parties to the conflict; thirdly, whether the fighting was localised or widespread; and finally, the number of civilians killed, injured and displaced as a result of the fighting." (§ 241), namelijk:

Gebruiken de strijdende partijen methoden en oorlogstactieken die het risico voor burgerlijke slachtoffers verhogen of vallen zij burgers rechtstreeks aan; zijn deze methodes wijdverspreid bij de strijdende partijen; is de strijd gelokaliseerd of wijdverspreid; wat is het aantal gedode, gewonde of verplaatste burgers ten gevolge van de strijd. Het Hof wijst er op dat artikel 3 van het EVRM een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn (§ 226).

De Raad stelt vast dat verweerder met de voormelde criteria heeft rekening gehouden en heeft onderzocht voor elk van de genoemde provincies in welke mate er burgerslachtoffers worden gevisieerd of dat het geweld willekeurig dan wel gericht is tegen specifieke groepen, in welke mate het geweld lokaal van aard is en in welke mate er burgerslachtoffers zijn gevallen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog kon gevolgd worden dat de informatie waarop verweerder zich steunde niet afdoende geactualiseerd was, het betrof immers nog de COI focus van augustus 2015, heeft verweerder wel bij de nota de COI focus Pakistan security situation van april 2016 gevoegd en in de nota voor elk van de provincies ook afzonderlijk gemotiveerd waarom kan volhard worden in de beoordeling van de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie. Verzoeker betwist niet deze nota met update van de COI focus te hebben ontvangen. Bijgevolg had hij ter zitting nog de mogelijkheid om zich te verweren tegen de update van de veiligheidssituatie opgesteld door verweerder. Tegelijk stelt verweerder in de nota terecht vast dat hetgeen verzoeker onder stuk 4 heeft gevoegd, met name een beoordeling van de geweldssituatie in Sindh door het South Asia Terrorism Portal zelf niet de meest recente periode behandelt, met name 2014 en begin 2015.

Wat betreft het reisadvies van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken voor Pakistan, blijkt weliswaar een precare geweldssituatie in geheel Pakistan, hetgeen verweerder ook niet ontkent, doch blijkt eveneens dat de informatie in grote lijnen gelijk loopt met het standpunt van verweerder in de bestreden beslissing en in de nota die steunt op de COI Focus van april 2016. Ook uit de informatie van verzoeker in dit reisadvies blijkt dat het aantal terroristische aanslagen in 2015 in Pakistan is gedaald, en dat de terreur hoofdzakelijk gericht is tegen Pakistaanse politiemensen en militairen, leden van minderheden en buitenlanders, diplomatische vertegenwoordigers en personeel van internationale NGO's. Ook dit reisadvies stelt dat de meeste aanslagen gebeuren tijdens religieuze feesten en gericht zijn tegen christenen en sjiïeten. Ook politici worden ontvoerd en religieuze groepen gaan over tot gewelddadige betogingen. Ook al kan dit geweld geenszins geminimaliseerd worden, toch moet de Raad vaststellen dat deze informatie geen gewag maakt van een situatie in het gehele land van een open strijd met hevige, voortdurende en ononderbroken gevechten waarbij in hoofdzaak burgers zonder onderscheid het slachtoffer zouden zijn.

De bomaanslag in Lahore, waar verzoeker naar verwijst is een uitzondering waar wel veel burgerslachtoffers vielen, maar deze aanslag wordt in de COI Focus over Pakistan van 18 april 2016 ook betrokken in de beoordeling van de veiligheidssituatie. Het wordt erkend dat deze zelfmoordaanslag vele doden heeft geëist, waaronder vele burgers en dat deze aanslag aan de basis ligt van het relatief hoog cijfer van slachtoffers in het eerste kwart van 2016 in Punjab, maar tegelijk blijkt uit de informatie dat deze aanslag specifiek bedoeld was om een religieuze minderheid, nl. christenen te treffen veeleer dan dat het kadert in een ononderbroken "open combat".

Het feit dat verzoeker een Pakistaanse burger is, die behoort tot de soennitische meerderheid en geen functie heeft als militair, politiemans of politicus is in het licht van de door hem voorgelegde informatie relevant. Waar verzoeker meent dat van hem niet kan verwacht worden zich te vestigen in Sindh nu politieke moorden stijgen en leden van de PML-N gevisieerd worden, heeft de Raad *supra* aangenomen dat geen tegenstrijdige verklaring kon worden vastgesteld aangaande het feit dat verzoeker familieleden zou hebben die actief zijn voor PLM-N. Verzoeker heeft weliswaar nooit verklaard zelf lid te zijn, maar zelfs indien hem die politieke sympathie, omwille van zijn familie wordt toegeschreven en het voor verzoeker niet aangewezen zou zijn zich om die reden in de provincie Sindh te vestigen, dan nog blijven andere interne vestigingsopties in andere provincies mogelijk.

Wat betreft de persoonlijke beoordeling of het specifiek voor verzoeker redelijk is van hem te verwachten zich elders in Pakistan te vestigen, meent de Raad dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker zelf heeft verklaard minstens anderhalf jaar tot drie jaar in Kohat te hebben verbleven. Aan de bedreiging door de Taliban kon geen geloof worden gehecht, om de *supra* vermelde redenen. Verzoeker heeft inderdaad bij verweerder verklaard dat de meeste van zijn familieleden op allerlei plaatsen buiten Kurram Agency (FATA provincie) wonen zoals in Islamabad en Peshawar. Ook de overtuiging van verweerder dat verzoeker uit een gegoede familie komt met veel financiële middelen vindt steun in diens verklaringen tijdens het gehoor van 19 april 2016.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij van mening is dat verweerder de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief niet afdoende of onzorgvuldig zou gemotiveerd hebben en concludeert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief beschikbaar zou zijn in Pakistan waar hij zich redelijkerwijs kan vestigen teneinde te ontkomen aan de willekeurige geweldsituatie in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, dat in zijn provincie van herkomst, FATA, actueel heerst.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Er werd *supra* geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en de Raad kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES